

Donderdag

den 17 December.

LONDEN, den 11^{den} December.

In een der tijdschriften vindt men een artikel over de Grieksche omwenteling en de Europese staatkunde, waarin ook de staatkunde van Engeland ten aanzien dezer groote zaak ontwikkeld wordt. De schrijver van hetzelfde schijnt een lid van het vorige ministerie geweest te zijn, en behoort zich een onpartijdig voorstander eener volkomen onafhankelijkheid van Griekenland. Hij dooreloopt vlijtig de geschiedenis der eerste jaren van den Kampstrijd, maar blijft langer stil staan bij de diplomatische onderhandelingen en groote gebeurtenissen sedert het congres van Verona. Ofschoon de afgevaardigden van Griekenland niet alleen geen gehoor bij de in dit congres vergaderde groote mogendheden, maar zelfs den toegang tot de stad gesloten vonden, en Keizer Alexander elk verzoek van den schijnbaar van de hand wees, was hij echter te dier tijd reeds omtrent het lof van dit land niets minder dan onverschillig. Intusschen kwamen de geallieerde mogendheden te Verona alleen tot het besluit: « dat de Grieksche aangelegenheden, wanneer daarover ook gehandeld mogt worden, als eene zaak der *alliantie* en niet van Rusland alleen, moesten beschouwd worden, en dat voor de Grieken geen staat van onafhankelijkheid zou verlangd worden.» Toen de opstand door de oprigting van eene regering meer vastheid verkreeg, drong Keizer Alexander aan op de noodzakelijkheid eener schikking met de Porte, en deed in den winter van 1823 bepaalde voorstellen tot eene tusschenkomst. Bij eene nota, aan de groote mogendheden gerigt, drukte het Russische kabinet zich op de volgende wijze uit: « Rusland kan bij eene voortdoring van den staat van zaken in het Oosten, waardoor deszelfs betrekkingen met de Levant gestremd, deszels handel vernietigd, en deszels gewichtigste belangen benadeeld worden, niets minder dan onverschillig blijven. De overige verbondene hoven hebben zeker niet dezelfd de redenen tot eene tusschenkomst; doch kan het wel met eene goede staatkunde en hare eerste eigenschap, de grootmoedigheid, overeen gebragt worden, zich te onthouden van het afwenden van onheilen, die zoo wel Turkije als Griekenland treffen? De mogendheden beschouwen de vereeniging tot behoud van den algemeenen vrede als een heiligen plicht, doch zoo lang de strijd tusschen de Porte en Griekenland voortduurt; zoo lang in die streken onrust en regeringloosheid heerscht, kan deze vrede, het voorwerp van zoo billijke wenschen, noch als bestaande, noch als verzekerd beschouwd worden — physisch niet, *wijl de strijd nog lang zijn einde niet schijnt bereikt te hebben*; zedelijk even min, uit hoofde dezer strijd bij de volken van Europa eene onrust te weeg brengt, welke aanwezig reeds werkelijk in gevaar is.» Rusland verlangde derhalve van zijne bondgenooten eene tusschenkomst, zich grondende op dezelfde beginselen, waarmede de geallieerde mogendheden eene bemoeienis niet de binnenlandsche aangelegenheden van Napels, Piemont en Spanje geregtvaardig hadden. Wijders werd bij die nota voor Griekenland eenen in het Turksche rijk reeds bekenden regeringsvorm, zoo als die in Moldavie en Wallachije bestond, voorgeslagen. De strijdende landen zouden drie zogenaamde vorstendommen uitmaken, te weten vooreerst Thessalie, Beotie, Attica benevens de overige gedeelten van Oost-Griekenland, ten tweede Epirus, Acarnanie en West-Griekenland, eindelijk ten derde Morea, benevens Candia. Voor de eilanden van den Archipel werd een van Griekenland afgescheiden municipaalbestuur voorgesteld. De Porte zou dus de opperheerschappij over deze landstrecken, eene bepaalde schatting en garnisoenen in zekere plaatsen behouden. De Grieken zouden daarmede wel genoegen nemen, « en mogten zij daartegen bezwaren inbrengen, dan zouden toch de geallieerde hoven hunne geheele onafhankelijkheid niet kunnen erkennen, zonder van de grondbeginselen af te wijken, welke de veiligheid van Europa verzekerd hebben.» Twee jaren, sedert de overhandiging dezer nota, gingen, bij gebrek aan eensgezindheid, zonder vrucht voorbij, tot eindelijk het verscheiden van Keizer Alexander de zaak tot eene crisis bragt. Canning, overtuigd dat Rusland de vereffening der aangelegenheden van het Oosten thans alleen zou op zich nemen, zond den hertog van Wellington naar Peteraburg, en het gevolg dezer zending was het bekende protocol van 4 April 1826. Reeds voor dezen tijd had de Britsche regering onder Canning zich met der daad met de Grieksche aangelegenheden bemoeid, daar zij den 18^{den} Februarij van dat jaar aan den Britschen bevelhebber in de Middellandsche Zee last gaf, om aan Ibrahim-pacha te verklaren, dat Engeland elke poging tot uitroeiing der ingezetenen van Morea ten hoogste zou afkeuren, en ze zelfs door kracht van wapenen zou trachten te beletten. Het protocol van den 4^{den} April werd voorloopig geheim gehouden. Eerst nadat de heer Canning van zijne reis naar Parijs, waar hij bij het toenmalige ministerie Villèle met het gehoopte vertrouwen vond, teruggekeerd was, werd het protocol aan de hoven van Oostenrijk en Pruisen medegedeeld, met dringende uitnodiging, om tot het voorgeslagen verbond toe te treden.

Het antwoord van het Oostenrijksche hof volgde den 30sten December 1826, en dat van het Pruisische den 4^{den} Januarij 1827. Z. M. de Keizer van Oostenrijk bedankte de verbondene hoven voor hunne vertrouwelijke mededeeling, en stelde den geest op prijs, uit welchen hun menschlievend ontwerp voortgevloeid was; dan alvorens Hoogstdezelve een werkelijk aandeel aan de voorgestelde verdragen nemen kon, verlangde de Z. M., nadere inlichtingen omtrent de wijze van uitvoering derzelve te ontvangen. De Keizer nam deze gelegenheid waar om te verklaren, dat Z. M. zich steeds tegen elke tusschenkomst door geweld, tegen elke scheidende der regten van Turkije, en zelfs tegen elke bedreiging van deze mogendheid verzet had en nog verzet. « Van wege Pruisen werd het voorstel afgewezen, uit hoofde het Pruisische hof in geene onmid-

dellijke aanraking met Turkije stond, geene vloot in de Middellandsche Zee had, en de Pruisische gezant bij de Porte, ingeval de ambassadeur der verbondene hoven Konstantinopel verlaten mogten, door bemiddeling ter bereiking van het goede oogmerk kon medewerken. De eigenlijke onderhandelingen tusschen de drie verbondene hoven begonnen daarop eerst in het vroegjaar van 1827, vermits het Fransche hof, wegens de uitlatingen van den heer Canning, vóór de afzending van Britsche troepen naar Portugal, eenige schroomvalligheid liet blijken. Zij eindigden met het merkwaardige traktaat van 6 Julij 1827, hetwelk door de Grieken met blijdschap aangenomen, maar door de Turken even beslissend verworpen werd. De eskaders der verbondene mogendheden in de Middellandsche Zee werden te gelijker tijd versterkt, en den 12^{den} Julij ontving sir Edward Codrington geheime instructien, welke hij, te rekenen van den 10^{den} Augustus, ten uitvoer moest brengen. Ofschoon hij last ontvangen had, de strijdende partijen te noodzaken om de vijandelijkheden ter zee te staken, en elke landing van Turksche of Egyptische troepen van Azië, Afrika en de Dardanellen op de kusten van Griekenland en de eilanden te beletten, zwoegen de orders aan de admiraal echter omtrent het geval der gemeenschap en verzending van Turksche troepen van de eene haven van Griekenland naar de andere, daar waar beide plaatsen nog in handen der Muzelmannen waren, gelijk b. v. van Navarino naar Patras. Sir Codrington vroeg daaromtrent inlichting bij den Britschen gezant te Konstantinopel. Deze zond hem daarop een afschrift van het protocol der conferentien te Konstantinopel van den 4^{den} September, waarbij de geallieerde vloeten onder anderen ook gemagtigd werden, om zoodanige expeditien van de eene plaats naar de andere te beletten. Het gemelde protocol, hetwelk zulke gewichtige gevolgen gehad heeft, behelst zeven artikels: 1.) dat de wapenstilstand, dien de Turken afgeslagen hadden, door de geallieerde vloeten bewerkt moest worden. 2.) De Grieken konden uitgenoodigd worden, de geallieerde vloeten in de blokad der door de Turken bezette havens te ondersteunen. 3.) De admiraals behoorden de strengste maatregelen ter wering van de zeerooverij te nemen. 4.) Zoo wel de kusten van het Grieksche vaste land als de naburige eilanden moesten tegen de aanvallen der Turken beschermd worden. 5.) Om elke vergissing voor te komen, werd de kustlijn, die de geallieerden zouden beschermen, beschreven. Zij omvatte de kusten van het Grieksche vaste land en de naburige eilanden tusschen den zeeboezem van Volo ten oosten en den mond van de rivier Aspropotamos ten westen, benevens de eilanden Euboea, Salamis, Egina, Poros, Hydra, Spezzia en de overige naburige eilanden, met uitzondering van Rhodus, Samos en Candia. Het zevende artikel luidt aldus: « De admiraals zullen, ter uitvoering van het traktaat, zoodanig handelen, als des noods, elk gedeelte der Egyptische of Turksche vloot, hetwelk zich verbindt om geen aandeel aan de vijandelijkheden te nemen, beschermen. Ten aanzien der Turksche en Egyptische schepen, die zich tegenwoordig in de havens van Navarino en Modon bevinden, en hardnekkig besloten hebben er te blijven, deze moeten, zoo wel als de forten aldaar, aan alle kansen van eenen staat van oorlog onderworpen blijven.» Dit laatste artikel geeft alzoo eindelijk den slentel tot den beroemden slag van Navarino.

PARYS, den 12^{den} December.

Naar hetgeen men heden verzekert, hebben de ministers hunne onderlinge geschillen voor het oogmerk laten varen, en besloten, de vergadering der wetgevende Kamers af te wachten.

Volgens berigten uit Madrid van den 3^{den} dezer, heeft Z. M. de Koning van Spanje aan alle leden der municipaliteit van Madrid onder het constitutionnele bewind vrij spraak van straf verleend; verscheidene hunner hadden naar vreemde landen de wijk genomen. — Er zal, bij gelegenheid van het huwelijk des Konings, eene aanmerkelijke bevordering bij het Spaansche leger plaats hebben.

Brieven uit Lissabon van den 28sten November melden, dat de tijding der aftreding van den minister *de la Bourdonnaye* te Parijs, groote verslagenheid onder de Miguelisten heeft veroorzaakt.

GEND, den 14^{den} December.

Het *Journal de Gand* meldt heden, dat een tegen de petition over de zogenaamde grieven gerigt verzoekschrift, door een aantal gezeten burgers ondertekend, aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal is verzonden; terwijl men bezig is om nog een tweede verzoekschrift, in denzelfden geest gesteld, te onderteekenen.

Te Ninove, Oostwinkel en op andere plaatsen worden thans ook dergelijke verzoekschriften ter teekening aangeboden.

TWEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Maandag den 14^{den} December.

De vergadering wordt ten 12 ure geopend.

Er zijn, met den voorzitter, 102 leden tegenwoordig.

Afwezig zijn, de heeren: van Sasse van Yssel, de Borchgrave, Goelens, van Hees, van Velsen, Gockinga, van Heijden en Warin. Z. Exc. de minister van financiën is in de vergadering tegenwoordig.

De notulen van het verhandelde in de zitting van Zaterdag 11. worden gelezen en goedgekeurd.

Is ontvangen eene missive van den graaf de Borchgrave, welke meldt, dat hij de beraadslagingen der kamer niet kan bijwonen, ten gevolge van eene zware ziekte zijner echtgenoot.

Een groot aantal verzoekschriften is aan de kamer ingezonden. Dezelve hebben betrekking tot de voorgestelde ontwerpen van wetten op de accijnsen van het zout, het binnenlandsch gedistilleerd, het bier, enz.,

verder van ingezetenen uit de provincien Luxemburg, Namen, Noord-Brabant en Henegouwen tot herstelling van de grieven tegen de regering. Eindelijk van een ingezetenen uit Vlaanderen, zich beklagende over het in het werk gestelde om onderteekeningen te bekomen voor de zoogenaamde tegen-petitie van Hamme, iets hetgeen alleen strekt om tweedragt te zaaijen. — Deze verzoekschriften worden naar de commissie verzonden.

Aan de kamer is hulde gedaan van eene brochure over de distilleerde-rijen in de Nederlanden, — Dezelve zal in de boekery worden geplaatst. De commissie tot de verzoekschriften brengt, bij monde van twee ha- rer medeleden, verslag uit omtrent een aantal in hare handen gestelde verzoekschriften, betrekking hebbende tot de aan de orde van den dag zijnde ontwerpen van wetten, als:

I. De heer *van Genechten* op een aantal van bierbrouwers uit vers- schillende steden van het rijk, welke bezwaren inbrengen zoo tegen de voorgestelde verhooging van de belasting op de bieren, als tegen het voor- gestelde ontwerp van wet tot heffing van die belasting. Al deze ver- zoekschriften zullen ter griffie worden nedergelegd en het rapport gedrukt en rondgedeeld.

II. De heer *Veranneman*, op vijf van azijnmakers, dezelfde bezwa- ren uitbrengende als bovengemelde requestanten, ten opzichte van het zout. — Nederlegging ter griffie en drukken en ronddeelen van het verslag. Dezelfde rapporteur op nog een aantal van bierbrouwers in verschillen- de gedeelten des rijks, welke alle bij die, waarop de heer *van Genech- ten* verslag heeft uitgebragt, gevoegd zullen worden.

De voorzitter: de beraadslagingen over de begrootingswetten van den staat zijn geopend.

De heer *le Hon*: voor tot die beraadslagingen over te gaan, stellen de heeren *de Celles*, *de Brouckere* en ik, met kracht van art. 180 der grondwet en art. 11 van het reglement van orde der kamer voor, dat de kamer zich in comité-generaal vorme. Wij hebben aan de kamer eene mededeeling te doen.

Daar niemand zich tegen dit voorstel verzette, wordt hetzelfde aange- nomen en vormt zich de kamer in comité-generaal.

[Men wil, dat het voorstel van bovengemelde heeren strekte, om vóór deze beraadslagingen eerst tot die van de zoogenaamde grieven over te gaan. De heeren *de Jonge*, *Sijpkens* en andere leden moeten zich daar zeer tegen verklaard hebben en van oordeel zijn geweest, dat het on- grondwettig en ondoelmatig was, om in eene vergadering met gesloten deuren over een onderwerp te beraadslagen, vreemd van de aan de orde van den dag gestelde beraadslagingen. Op de geopperde grieven was verder later gelegenheid om terug te komen, en daarvan kon eene goed- of afkeurende stem aan de begrootingswetten niet afhangen. De heer *le Hon* moet verder zijn voorstel verdedigd en gezegd hebben, dat deze discussie door de regering vooraf had kunnen worden voorzien, daar men in de processen-verhaal gezegd had, niet te zullen overgaan tot de beraadsla- ging, voor en aler dat die grieven uit den weg geruimd waren. De re- gering had daaromtrent onvoldoende geantwoord. Ten slotte heeft hij echter zijn voorstel weder ingetrokken.]

Nadat, gedurende een uur, de kamer met gesloten deuren beraadslaagd had, werd het publiek, dat de zaal gedurende dien tijd ontruimd had, weder binnengelaten en de openbare zitting weder geopend.

De voorzitter: de beraadslagingen over de begrootingswetten zijn ge- opend. Het woord is aan den heer *Sandelin*.

De heer *Sandelin* is de eerste spreker. De redenaar kan den stelregel niet aannemen: geen herstel van grieven, geen geld! de grieven zijn al of niet gegrond, doch daarvan kan noch behoort de stem van eenen af- gevaardigde niet af te hangen. Wat de onderhevige ontwerpen betreft, wacht hij den loop der beraadslagingen af, om daarnaar zijne stem te regelen.

De heer *d'Omalius Thierrij* volhardt bij zijn, in de afdeelingen geuit gevoelen, dat, zoo lang het monopolie van het onderwijs en de beper- king, ten aanzien van de taal, niet uit den weg geruimd en de verant- woordelijkheid der ministers, door het contreseign alsmede de onbelem- merde gemeenschap tusschen de kamer en de regering niet voldoende mogten geregeld zijn, hij zijne goedkeuring aan alle begrootingswetten moest weigeren. Hoezeer nog andere bezwaren tegen de cijfergetallen der begrootingen en de belastingen hebbende, meende hij in de aangevoerde reeds genoegzame gronden te hebben tot staving van zijn gevoelen. Tot de ontwikkeling dier bezwaren overgegaan zijnde, zegt de redenaar, omtrent de taal, dat het ongetwijfeld eene wenschelijke zaak was, in een rijk eenheid van taal te hebben, doch dat men te dien opzichte alles aan den invloed van den tijd had moeten overlaten. In plaats van dat, had men hiertoe geweld te baat genomen, waardoor, zoo als natuurlijk was, de beste inzichten moesten schipbreuk lijden.

Dit was echter nog minder te verwonderen, daar men in deze, in ste- de van alle partijdigheid te vermijden, juist de taal van een gedeelte des rijks had voorgestaan; daartoe was geene reden, want, zoo het waar is, dat het Fransch geenszins de taal is der noordelijke gewesten, zoo is van den anderen kant de Hollandsche spraak ook niet in de zuidelijke in ge- bruik. Het gouvernement had te dezer regtvaardig moeten wezen, en de bepalingen der grondwet, die alle ingezetenen gelijk stelt in hunne reg- ten, moeten in het oog houden. Ten opzichte van het uitsluitend gezag of het zoogenaamde monopolie, dat de regering, volgens den redenaar, over het onderwijs uitoefende, voerde hij aan, dat de regering eenen even on- regtmatigen als onstaatkundigen weg had ingeslagen. Onregtmatig, omdat ook hier de grondwet, die voor allen vrijheid en gelijkheid heeft gewaar- borgd en aan niemand een uitsluitend oppergezag over het onderwijs heeft gegeven; onstaatkundig, omdat men door het benemen van de vrijheid des gewetens, zoo als door het monopolie van het onderwijs werkelijk geschiedt, den ingezetenen wantrouwen jegens de bestuurders inboe- zemt, daardoor tweedragt zaait en onrust in den staat verwekt. Neen, roept de spreker hier uit, nimmer kan de vrijheid van geweten met het monopolie van het onderwijs bestaan; niet meer dan de vrijheid der druk- pers met de censuur; niet meer dan de willekeur en de grondwet; niet meer dan de regering van een enkelen met het maatschappelijk verdrag! Daarna betoogt de redenaar de voordeelen, welke uit eene onbelemmerde

gemeenschap met de ministers, voor het gemeen overleg der regering en de Staten-Generaal zouden voortspruiten, gelijk ook uit de daarstelling van de verantwoordelijkheid der ministers. Hij geeft zijn leedwezen te ken- nen over den inhoud van de laatste boodschap des Konings, volgens welke het schijnt, dat de regering aan de regmatige grieven geen gehoor wil verleen. Verre van mij, dat ik trachten zoude, tweedragt en on- rust te zaaijen. Neen! Ik wensch niets vuriger dan het behoud onzer grondwet, orde en rust, en het is dan ook om deze reden, dat ik mij, met mijn hand op het hart, genoodzaakt vinde, tegen deze ontwerpen te moeten stemmen.

De heer *van den Broucke de Terbeque* zegt, in de afdeelingen eenen eenvoudigen wensch te kennen gegeven hebben tot het herstel van grie- ven tegen de regering. Doch van dat herstel hangt mijne stem niet af. Ik vinde in de begrooting zelve genoegzame redenen om tegen dezelve te stemmen. Ik oordeel dienvolgens eene transitoire wet als hoogst nood- zakelijk. Hoe kan zich de regering gelijk blijven, wanneer zij daarvan thans de ongrondwettigheid wil aantoonen. Zijn de aangenomene wetten in 1820 en 1827 ook ongrondwettig geweest? Dit gezegde der regering kan den spreker niet nopen, zijne goedkeurende stem aan de be- grootingswetten te geven. Inmiddels blijft hij den loop der discussie af- wachten om zijne stem stellig te bepalen.

De heer *Fabry-Longrée* kan zoo wel om de grieven als om de be- zwaren tegen de begrooting zelve zijne goedkeurende stem aan dezelve niet hechten. De Staten-Generaal kunnen noch mogen geene concessien doen. Hun eed legt hun de verplichting op, van de grondwet te zullen handhaven. Dezelve is geschonden door de besluiten omtrent het onder- wijs en de taal. Wij kunnen de regering niet uit haren verkeerden weg terugbrengen, dan door de verwerping der begrootingswetten.

De heer *de Stassart* is van oordeel, dat de grieven der natie op dit oogenblik ter zijde gesteld moeten worden, maar dat men genoegzame redenen in de begrootings-wetten zelve vond om zijne goedkeurende stem daaraan te weigeren. De spreker onderzoekt in eene uitgebreide rede, waar er wezenlijke bezuinigingen gebragt zijn, en oordeelde, dat men niets gedaan heeft; dat dezelfde redenen, om welke in de laatste zitting de begrootings-wetten verworpen zijn geworden, nog bestaan; de uitga- ven zijn te hoog; de belastingen te zwaar; de koffij, thee, tabak blijven onbelast, en de andere belastingen worden verhoogd; bezuinigingen, welke zoo plegtig verzekerd zijn, of welke men reeds kon invoeren, zijn nog niet verwezenlijkt of ten uitvoer gelegd; de belasting op het geslagt be- staat nog; ernstige middelen om de schuld te verminderen, of de ver- warving in de geldmiddelen te doen eindigen, nog niet genomen, enz. Dit alles doet den spreker dan ook besluiten, zijne goedkeurende stem aan de begrootings-wetten te weigeren.

De heer *van Dam van Isselt* is van oordeel, dat het oogenblik van het hoogste gewigt is. Ieder afgevaardigde moet zich, met ter zijde stel- ling van alle andere belangen, van alle andere bezwaren tegen de Rege- ring, afvragen: kan ik de Regering de begrootingswetten toestaan voor tien jaren, alhoewel dezelve verre van volmaakt zijn, om orde en rust te handhaven; of is het noodzakelijk, dezelve te weigeren? De redenaar is van gevoelen, dat men, zonder in eenige de minste der bijzonderhe- den te treden, men de begrootingswetten aan de Regering behoort toe te staan.

De heer *Sijpkens* spreekt eene zeer uitgebreide redevoering uit. Hij ondersteunt en verdedigt het stelsel der regering om eene zekere en vaste tierjarige begrooting, of om geene geldmiddelen te hebben. Transitoire wetten zijn ongrondwettig. Het is dus aan de vergadering, om over het toekomstig lot van het rijk te beslissen. Of zij door eene aanneming der- zelve den gang der zaken wil laten voortduren, of dat zij de regering in hare handelingen wil stremmen, of zij het leger, de marine, de bui- tenlandsche betrekkingen alles wenschte te doen stilstaan. Men moet, bij het beraadslagen over de begrootingswetten, geene overdrevene grieven tot voorwerp nemen van zijne uit te brengen stem. Mogelijk zal men tegen deze redeneringen aanvoeren: waartoe dienen dan de beraadslagin- gen der kamer over deze wetten, wanneer men dezelve niet kan verwer- pen? De Grondwet zegt daarom ook wijselijk, dat, een jaar voor den af- loop van het tienjarig tijdvak, men over de nieuwe wetten beraadslagen zal. Verder moet zich ieder afgevaardigde afvragen, wat slechter is: Of de begrooting aan te nemen, waardoor rust en orde gehandhaafd zal wor- den? Of die te verwerpen, en alzoo de handelingen der Regering te stremmen, omdat, door de aanneming, rust en orde zouden worden ge- stoord. Op dit oogenblik is hij van het eerste gevoelen en hij aarzelt dan ook niet zijne goedkeurende stem aan de begrootingswetten te geven.

De voorzitter: Daar er nog een groot aantal leden het woord wen- schen te voeren, is het vervolg der beraadslagingen bepaald op morgen ten elf ure.

TOONEEL-BERIGT.

Met goedkeuring van de Edel Achtbare Heeren Burgemeester en Wet- houders der stad *Arnhem*, zullen de Hoogduitsche operisten van *Am- sterdam* de eer hebben te vertoonen:

Op Maandag, den 21sten December 1829.

DER FREISCHÜTZ.

Groote vermaarde Opera, in 4 bedrijven, Muziek van CAREL MARIA VON WEBER; zullende deze Opera met alle daartoe behoorende prachtige Costumes, Decoratiën en verder toestel versierd zijn.

§ § § D. L. BAMBURG, Mechanicus van Amster- dam, Kunstenaar in de TOURS D'ADRESSE, § § § VENTRE LOQUE, zal, bij zijne doorreize naar *Nijmegen*, alhier tot aanstaanden Maandag zijn verblijf houden; biedt zich aan tot het geven van onderwijs en het vertoonen van gemel- de Proeven in alle particuliere Gezelschappen, waar men hem geliefte te ontbieden, hebbende bij zich zijn Zoonje EDUARD BAM- BURG, gunstig in alle Dagbladen bekend, welke met hem vertoont SCÈNES van MIMISCHE en PLASTISCHE VOORSTELLINGEN. Is gelogeed in de Kerkstraat, No. 113, te *Arnhem*.